

**ЛІТЕРАТУРНІ ПЕРЕКЛАДИ
УЧАСНИКІВ КОНКУРСУ
«COVID-19 UND DEUTSCHE
NETZLITERATUR»**

**ADALBERT NAGELE
LOCKDOWN - JÄNNER 2021**

Man geht dahin durch Zeit und Raum,
kein Blatt hängt mehr an einem Baum,
rundherum sind die Straßen leer,
ist ausgestorben der Verkehr;
man sieht kaum Leut, die sind verummmt,
das Leben um uns ist verstummt.

Wie lang ein Mensch das bloß erträgt,
wenn nirgends etwas sich noch regt?
Kein Mensch dem andern schenkt ein Ohr,
aussätzig kommt man sich so vor.
Das Virus hält uns arg in Bann,
ein End in Sicht, man fragt sich, wann?

**ВЕРШИНІНА ВЛАДИСЛАВА ВАДИМІВНА
АДАЛЬБЕРТ НАГЕЛЕ
Локдаун-січня 2021**

Ви мандруєте крізь час та простір,
Немає листя на деревах більше,
Навколо вулиці порожні,
Зупинився рух;
не бачити ви майже людське обличчя, воно сховалося за маскою,
життя зупинилось .

Як довго людина зможе витерпіти,
коли весь рух пропав?
Ніхто не дивиться на інших,
Ти відчуваєш себе чужим.
В плену нас тримає вірус,
І бачиться кінець, коли?

**СОЛДАТОВА ЄЛИЗАВЕТА ІВАНІВНА
АДАЛЬБЕРТ НАГЕЛЕ
ЛОКДАУН - СІЧЕНЬ 2021**

Через час і простір йдете туди,
На дереві й листочка не знайти,
Дороги всі спустошені давно,
Руху тут майже не було;
Людей не видно, ходять в масках,
Життя не схоже вже на казку.

Як довго ще терпіти це людині,
Якщо події зупинились у своєму плині?
Ніхто нікого вже не чує,
Прокаженими нам здаються люди.
Вірус у напрузі нас тримає,
Кінець вже скоро – коли? – себе питає.

**ГАСИНЕЦЬ АНАСТАСІЯ СЕРГІЇВНА
Січень 2021**

Ви йдете туди крізь час і простір,
На дереві і листя не висять,
І вулиці навколо вже порожні,
І транспорт ніби зник;
людей не бачиш майже,
вони у масках всі,
життя навколо просто втихло.

Як довго людина ще зможе терпіти,
Коли все ніде і нічого не рухається?
Коли Ніхто нікого не слухає,
А ти відчуваєш себе як прокажений.
І Вірус тримає усіх як закляття, видно й кінець, лиш цікаво, коли?

ЛОЖКОВИЙ ОЛЕКСІЙ ОЛЕГОВИЧ
АДАЛЬБЕРТ НАГЕЛЕ
ЛОКДАУН - СІЧЕНЬ 2021

Ти проходиш і в часі і просторі,
на деревах нема не листа,
порожні вулиці навколо,
все неначе вимерло до кола;
за масками не видно людей,
наче замовкло життя тепер.

Як довго ж можна це терпіти
якщо нічого не робити?
Ніхто не слухається інших,
ти почувашся не як раніше.
Ми всі у Віруса в полоні,
коли кінець вже цього болю?

КАРПЕНКО ДАНИЛО ІГОРОВИЧ
ADALBERT NAGELE
LOCKDOWN - JÄNNER 2021

Ви йдете через час та простір,
Більше нема листя на дереві,
Всі вулиці порожні,
Вимер рух дорожній;
Ти майже не бачиш людей, вони під масками
Життя навколо нас замовкло.
Скільки ще людина може терпіти,
Якщо нічого немає довкола?
Ніхто не слухає нікого,
Ти не почуваш себе добре.
Вірус тримає нас в пастці,
Кінця не видно, ми ходимо в масці.

БУРЛАЧЕНКО ВЕРОНІКА ЯРОСЛАВІВНА
АДАЛЬБЕРТ НАГЕЛЕ
КАРАНТИН - СІЧЕНЬ 2021

*Люди йдуть крізь час і простір,
На деревах немає жодного листочка,
Навколо вже всі вулиці порожні,
І рух зник внікуда,
Люди не бачать близьких, вони в масках,
Життя навколо нас затихло.*

*Як довго люди будуть триматись,
Якщо все ще нам щось заважає?
Ніхто з людей не хоче дослухатись,
І почуває себе, не як найкраще.
Цей вірус тримає нас у полоні,
Кінець цьому є, але питання, коли?*

JÜRGEN WAGNER

ES WAR EINMAL IN UNSERER ZEIT

Es war einmal eine Zeit, in der eine Seuche die Menschen heimsuchte. Nicht alle wurden krank, doch alle mussten darunter leiden. Die Kinder durften nicht mehr auf ihre Spielplätze, die Familien durften nicht mehr verreisen, Väter verloren ihre Arbeit, Mütter plagten sich mit den Kindern zuhause.

Eine Zeitlang durften die Flugzeuge nicht mehr fliegen - und der Himmel wurde wieder klar und hell. Eine Zeitlang standen die Fabriken still - und die Flüsse wurden wieder sauber. Eine Zeitlang durften die Autos nicht mehr fahren - und man konnte in den Städten wieder gut atmen.

Doch die Menschen wollten, dass alles wieder so wird wie früher. Und so kam es auch. Die Menschen gingen wieder an ihre Arbeit, die Kinder wieder in die Schule, die Familien wieder auf Reisen. Und doch nagte etwas in ihnen. Vielleicht war doch etwas verkehrt in ihrem Land, in ihrer Kultur, in ihrer Religion, in ihrem Leben. Vielleicht hatten sie sich doch zu weit entfernt von der Natur, von den Pflanzen und Tieren, so dass solche Krankheiten sie heimsuchten.

Da erinnerten sie sich an alte Zeiten und alte Geschichten, als noch Nymphen an den Quellen wohnten, Feen auf den Fluren tanzten und Geister in den Bäumen und Bergen hausten. Und sie gingen hinaus und suchten diese Plätze, wo Mutter Natur noch lebendig war und zu ihnen sprach. Und sie erinnerten sich und sie erfreuten sich und sie tanzten, wie es aus ihrem Inneren kam. So heilten die Menschen und wussten wieder, woher sie kamen - und wohin ihre Reise geht.

ЛАРІЧЕВА СОФІЯ ОЛЕКСАНДРІВНА

Колись у нашому часі

Були часи, коли люди були охоплені пандемією. Ні, захворіли не всі, але усім від того боліло. Дітям не дозволялося грати на майданчиках, сім'ї не могли поїхати у подорож, татусі втрачали роботи, а мамусі відчайдушно боролись зі своїми дітьми вдома. Літаки довго не підіймалися в небо і воно знов стало світлим та ясним. Фабрики зупинились і річки знов стали чистими. На якийсь час навіть машини припинили свій рух і у містах знов стало можливим дихати на повні груди!

Але ж люди забажали аби все знов стало як раніше. Трапилося як і гадалося: люди повернулися до своєї роботи, діти - до школи, сім'ї - до подорожей. Але на душі все одно було неспокойно. Бо, можливо, щось змінилось у їхньому краю, у їхній культурі, у їхній релігії, у їхньому житті? Можливо, вони занадто віддалилися від природи, - від рослин та тварин, - саме тому хвороби і переслідують їх?

Тоді вони знов пригадали минуле і давні історії, у яких поблизу джерел мешкали німфи, у сінях кружляли феї, а поміж дерев і у горах бешкетували привиди. І тоді вони вийшли шукати живоїматінки-природи, яка зверталася до них. Вони все-все зрозуміли і від того раділи, і танцювали так, ніби це знання палало усередині них. Отож, люди пізнали чудо зцілення, оновили у пам'яті від кого вони залежать та куди веде їхня подорож.

FRANK GUELLEN

DAS VORGESTELLTE GESICHT, DAS VIRUS UND DIE MASKE.

*So lange leben Masken wir und hinterfragen nicht.
Ganz selbstverständlich sind sie da; wir nennen sie Gesicht.
Das Leben führt mit Zauberhand uns durch den Raum, die Zeit.
Gefühle weben uns die Welt, voll Liebe, Lust und Leid.
Das Bild, das täglich uns umgibt; es sperrt uns ein in diesem „Ich“,
das, von uns selbst so unbemerkt, ist letztlich auch nur Phantasie.
Und plötzlich ist „die Maske“ da, stört jedes sichere Gefühl...
Auch, wenn sie noch nicht aufgesetzt:
Schweigt alles das, was man geglaubt...
Schweigt alles das, was man gewusst...
Schweigt alles das, was man gelebt...
Schweigt alles das, was man gefühlt...
Schweigt alles das, was man gedacht...
Die Welt, die immer wir gelebt; sie hält auf einmal mit uns an
und ist so fremd, so still.*

ГРИШИНА СОФІЯ ВОЛОДИМИРІВНА

Франк Гульден

Представлені обличчя, вірус і маска

Ми живемо в масках і без сумнівів.
Зрозуміло, вони там. Ми обличчям називаємо її.
Життя веде нас чаклунством по простору часу.
Почуття нам дають світ, повний любові, бажання і страждань одразу.
Зображення, що щодня оточує нас; воно замикає нас у цьому "Я",
Те, що непомітне для самих нас, в кінцевому рахунку, просто фантазія.
І, раптом, з'являється "маска", турбує будь-яке почуття безпеки...
Навіть, якщо вона ще не поставила:
Мовчить все те, у що вірили...
Мовчить все те, що знали...
Мовчить все те, чим жили...
Мовчить все те, що відчували...
Мовчить все те, про що думали...
Світ, в якому ми постійно жили; він зупиняється з нами відразу, він - чужий,
мовчазний.

**ROBERT NYFFENEGGER
IMPFEN**

Man kann sich gegen vieles impfen,
Doch gegen Dummheit geht es nicht.
Man kann auch gegen vieles schimpfen,
Man mache bloss zuerst mal Licht.

Der Tetanus, die Diphtherie,
Die sind schon längst passé.
Das ist nicht trockne Theorie
Und nicht kalter Kaffee.

Spätschäden gibt's bei Alten nicht,
Die Zukunft ist zu kurz.
Das hat bei ihnen kein Gewicht
Und zudem wär es schnurz.

Es gibt noch vieles auf der Welt,
Das lässt sich schlecht kurieren.
Und spielt man dann den grossen Held,
Dann tut man sich trompieren.

Drum mach man sich die Schulter frei
Und lass sich einfach stechen.
Es ist ja wirklich nichts dabei,
Man muss nicht einmal blechen.

**МОРОЗОВ ДАНИЛО ОЛЕКСАНДРОВИЧ
РОБЕРТ НАЙФЕНЕГЕР
ВАКЦИНУЙСЯ**

Можна зробити вакцинацію від багатьох речей,
Але не проти дурості.
Також можна лаятися на багато речей,
Просто спочатку потрібно запалити світло.

Правець, дифтерія,
Їх давно немає
Це не суха теорія

І не холодну каву.

У людей похилого віку немає пошкоджень,
Майбутнє - занадто короткий.
Це не має значення для них
До того ж, це не важливо.

У світі ще багато важко піддається лікуванню.
Спочатку ти граєш великого героя,
А потім сам собі шкодиш

Просто оголивши плече
І зроби маленький укольчик.
В цьому немає нічого такого
Тобі навіть не потрібно платити.